

Dokazování

Jednou z ústavních zásad práva na soudní ochranu je předvídatelnost soudního rozhodnutí, resp. zákaz vydání překvapivého rozhodnutí. O překvapivé rozhodnutí jde též tehdy, nedostanou-li účastníci řízení příležitost vyjádřit se k odlišnému hodnocení důkazů nebo k odlišnému právnímu hodnocení. Účastníkům řízení má být totiž zřejmé, co je pro řešení věci relevantní, ať jde o otázky skutkové, či právní.

Účastník řízení má rovněž právo být informován o podáních, která byla v řízení učiněna, a o jejich obsahu tak, aby se k nim mohl případně vyjádřit. Nevěděl-li proto stěžovatel v postavení poškozeného o podaném dovolání (byť výslovně směřovalo i do výroků o náhradě škody a bezprostředně se dotýkalo jeho právní sféry) a nemohl se k němu vyjádřit, bylo pro něj usnesení Nejvyššího soudu zcela překvapivé. Poškození se tak ocitli v situaci, kdy bez jejich vědomí a bez možnosti na tuto situaci jakkoliv reagovat Nejvyšší soud zrušil v jejich prospěch vydaná rozhodnutí o náhradě škody a nemajetkové újmy. Tento postup porušil základní práva stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny a práva na rovnost v řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny.

(Nález Ústavního soudu České republiky ze dne 1.11.2023 sp.zn. IV.ÚS 1971/23)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele E. D., zastoupeného JUDr. J.M., advokátem, sídlem P., proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2023, č. j. 7 Tdo 313/2023-1181, za účasti Nejvyššího soudu, jako účastníka řízení, Nejvyššího státního zastupitelství a J. J., zastoupeného JUDr. D.R., advokátem, sídlem H.K., jako vedlejších účastníků řízení, tak, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2023, č. j. 7 Tdo 313/2023-1181, byla porušena stěžovatelova základní práva zaručená čl. 36 odst. 1, čl. 37 odst. 3 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Toto usnesení se proto v části, již bylo rozhodnuto o nároku stěžovatele na náhradu nemajetkové újmy, zrušuje. Ve zbývajících částech se ústavní stížnost odmítá.

Z odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh předchozího řízení

1. Stěžovatel brojí proti v záhlaví označenému usnesení Nejvyššího soudu (poznámka ÚS: stěžovatel ho na některých místech návrhu chybně označuje jako rozsudek), neboť má za to, že jím došlo k porušení jeho základního práva na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí podle čl. 7 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), práva nebyt podroben nuceným pracím podle čl. 9 odst. 1 Listiny, práva na zachování lidské důstojnosti a práva na soukromý a rodinný život podle čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny, práva na zvláštní ochranu dítěte a na rodičovskou výchovu podle čl. 32 odst. 1 a 2 Listiny, práva na vzdělání podle čl. 33 odst. 1 Listiny a práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

2. Stěžovatel v trestním řízení, vedeném proti obviněnému J. J., vystupoval v roli poškozeného. V tomto trestním řízení soudy rozhodovaly i o nárocích poškozených na náhradu škody a nemajetkové újmy. Stěžovatel se k trestnímu řízení připojil s nárokem na náhradu nemajetkové újmy v podobě duševních útrap.

3. Okresní soud v Rychnově nad Kněžnou (dále jen "okresní soud") ve věci rozsudkem ze dne 15. 6. 2022, č. j. 1 T 47/2020-1060 rozhodl tak, že obviněný byl ve vztahu ke stěžovateli pravomocně uznán vinným ze zločinu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c) a d) zákona č. [40/2009](#) Sb., trestní zákoník. Dále byl stěžovateli přiznán nárok na náhradu nemajetkové újmy v částce 85 000 Kč (náhrada nemajetkové újmy je primárně vymezena na částku 200 000 Kč a okresní soud vzal za prokázané, že dílčí náhradu této nemajetkové újmy obviněný v částce 115 000 Kč již poskytl). Náhrada škody byla přiznána rovněž dalším poškozeným. Proti rozsudku okresního soudu se obviněný J. J. odvolal.

4. Krajský soud v Hradci Králové (dále jen "krajský soud") rozsudkem ze dne 13. 12. 2022, č. j. 11 To 225/2022-1123, podané odvolání zamítl. Výrok o náhradě škody zůstal nezměněn. Proti tomuto rozhodnutí podal obviněný J. J. dovolání.

5. Ústavní stížností napadeným usnesením Nejvyšší soud zrušil rozsudek krajského soudu v části, v níž bylo odvolání obviněného proti výrokům o náhradě škody a nemajetkové újmy zamítnuto, a v těchto výrocích byl zrušen také rozsudek okresního soudu. Rozhodnutím Nejvyššího soudu tedy došlo k situaci, že obviněný J. J. je pravomocně odsouzen, trestní řízení skončilo (ústavní stížnost J. J. odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 8. 8. 2023, sp. zn. IV. ÚS 1505/23, jako zjevně neopodstatněný návrh), ale o nárocích poškozených, se kterými se k trestnímu řízení připojili, nebylo nijak rozhodnuto (a nebyli s nimi ani odkázáni do civilního řízení).

II. Argumentace stěžovatele

6. Stěžovatel namítá, že mu postupem Nejvyššího soudu byla upřena možnost se svého nároku na nemajetkovou újmu domoci soudní cestou. Jejich uplatnění v jiném (občanskoprávním) řízení nepřipadá z důvodu promlčení v úvahu. Stěžovatel se tedy dostal do situace, kdy nemá možnost se domoci nápravy jím způsobené újmy v důsledku rozhodnutí Nejvyššího soudu.

7. Nejvyšší soud své rozhodnutí odůvodnil mj. tím, že okresní soud přiznal poškozeným náhradu nemajetkové újmy podle § 2956 a § 2957 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, přičemž však měl postupovat podle § 2958 a § 2959 občanského zákoníku. Nejvyšší soud okresnímu soudu vytkl, že neuvedl, jaké konkrétní nároky, které vyplývají z ustanovení § 2958 občanského zákoníku, poškozeným přiznal, a tím pádem je výrok podle § 228 odst. 1 zákona č. [141/1961](#) Sb., trestní řád, nejasný, nepřezkoumatelný a nemůže pro rozpor s § 2958 občanského zákoníku obstát.

8. Nejvyšší soud vytkl okresnímu soudu nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a dále svůj postup odůvodnil tím, že ani poškození v návrzích nijak nespécifikovali své nároky co do jejich konkrétního druhu. Nejvyšší soud zpochybnil, že by stěžovatel coby poškozený svůj nárok uplatnil řádně ve smyslu § 43 odst. 3 trestního řádu. Toto tvrzení Nejvyššího soudu stěžovatel rozporuje a odkazuje na obsah spisu, z něž jasně vyplývá, že v rámci nemajetkové újmy požadoval náhradu duševních útrap.

9. Dále stěžovatel namítá, že odsouzený J. J. proti výroku o náhradě nemajetkové újmy nepodal odvolání a dokonce začal poškozeným škodu postupně splácet. Výrok Nejvyššího soudu, že se zrušuje rozsudek krajského soudu v části, již bylo zamítnuto odvolání odsouzeného proti výrokům o náhradě škody a nemajetkové újmy, je tedy chybný, neboť takové odvolání odsouzeným nikdy podáno nebylo. Krajský soud o náhradě škody vůbec nerozhodoval. Stěžovatel proto zdůrazňuje, že za situace, kdy odvolání odsouzeného J. J. nikdy nesměřovalo vůči výroku o náhradě nemajetkové újmy, je postup Nejvyššího soudu v rozporu se zákonem. Dovolání odsouzeného v této části nemělo být vůbec přípustné a jako takové mělo být v části brojící proti výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy odmítnuto.

10. Současně je pro stěžovatele zarážející, že se o dovolání odsouzeného J. J. dozvěděl až z napadeného usnesení Nejvyššího soudu. Stěžovatel tak v roli poškozeného neměl vůbec možnost se k dovolání vyjádřit a finální usnesení Nejvyššího soudu je pro něj nanejvýš překvapivé.

III. Vyjádření účastníků řízení

11. K výzvě Ústavního soudu se k ústavní stížnosti vyjádřil Nejvyšší soud jako účastník řízení a Nejvyšší státní zastupitelství a J. J. jako vedlejší účastníci řízení.

12. Nejvyšší soud ve vyjádření opakuje argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného usnesení. Shrnuje, že výroky o náhradě škody (tzv. adhezní) zrušil proto, že byly nepřezkoumatelné, nebyly řádně odůvodněné a opíraly se o nedostatečně specifikované návrhy poškozených. Podrobně vysvětluje, proč tyto výroky nemohly obstát. Současně vyvrací argumentaci stěžovatele, že by snad nebyl Nejvyšší soud oprávněn k dovolání obviněného J. J. přezkoumat (a zrušit) výroky o povinnosti k náhradě nemajetkové újmy (a výrok o odkázání poškozených na občanskoprávní řízení). Odvolací soud byl podle § 254 odst. 3 trestního řádu povinen přezkoumat i výroky o náhradě škody, a proto bylo i dovolání J. J. v tomto rozsahu přípustné. Nejvyšší soud připouští, že jeho postupem mohl být stěžovatel poškozen, protože i pokud bylo odůvodnění okresního soudu ve vztahu k adhezním výrokům nedostatečné, stěžovatel neměl možnost se proti tomu bránit a chybný postup obecných soudů mu jistě nelze klást k tíži. Nejvyšší soud však zdůrazňuje, že postupem obecných soudů bylo rovněž zasaženo do práva obviněného na spravedlivé řízení, což si vyžádalo jeho zásah.

13. Nejvyšší státní zastupitelství ve vyjádření přiznává ústavní stížnosti jistou míru relevance. Poukazuje jednak na stěžovatelovo podání, učiněné před okresním soudem, kterým stěžovatel uplatnil podle § 43 odst. 3 trestního řádu svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy. Obsah tohoto podání hodnotí Nejvyšší státní zastupitelství stran splnění zákonných náležitostí jako zcela dostačující. Současně ale připomíná, že výroky o náhradě škody poškozeným byly napadeným usnesením Nejvyššího soudu zrušeny především s ohledem na nedostatečné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Údajně nemohlo dojít ani k promlčení nároku, jak se stěžovatel domnívá, a stěžovatel se tak může svých nároků domáhat formou občanskoprávní žaloby.

14. Vyjádření Nejvyššího soudu a Nejvyššího státního zastupitelství byla stěžovateli zaslána k replice. Stěžovatel v ní však pouze podrobněji rozvedl svoji argumentaci, obsaženou již v ústavní stížnosti, a proto není nutno ji podrobně reprodukovat.

15. J. J. ve vyjádření souhlasí s napadeným usnesením Nejvyššího soudu. Zdůrazňuje jeho závěr, podle kterého nebyly nároky poškozených na náhradu nemajetkové újmy uplatněny řádně ve smyslu § 43 odst. 3 trestního řádu. Vedlejší účastník nesouhlasí ani s tvrzením, že by Nejvyšší soud vytvořil situaci, kdy se v důsledku chybějícího výroku o náhradě škody nemůže stěžovatel domáhat svých nároků jinou cestou.

16. Vyjádření vedlejšího účastníka J. J. nepřineslo žádnou další argumentaci nad rámec argumentace uplatněné již v předchozím řízení, a proto je Ústavní soud stěžovateli nezaslal k případné replice.

IV. Vlastní posouzení věci

17. Ústavní soud nejprve uvádí, že jakkoliv by z plné moci právního zástupce stěžovatele a z petitu ústavní stížnosti mohlo vyplývat, že stěžovatel napadá i rozhodnutí nalézacího a odvolacího soudu, z argumentace uplatněné v ústavní stížnosti, stejně jako z průběhu řízení, je zřejmé, že ústavní stížnost směřuje toliko proti usnesení Nejvyššího soudu (takto je vymezen i petit). Ostatně, rozhodnutí okresního a krajského soudu vyznívají ve prospěch stěžovatele, a nijak proto nemohou zasahovat do jeho základních práv.

18. Ústavní soudnictví je vybudováno především na zásadě přezkumu věcí pravomocně skončených, v nichž neústavnost nelze napravit jiným způsobem, tedy jinými procesními prostředky uplatnitelnými před obecnými soudy. Zásahy Ústavního soudu jsou tedy opodstatněné a žádoucí pouze v případech zjevného porušení kogentních ustanovení podústavního práva; v trestním řízení v těch případech, vymyká-li se postup orgánů činných v trestním řízení ústavnímu a zákonnému procesnímu rámci a tyto vady již nelze jinak odstranit (viz náleze ze dne 30. 11. 1995 sp. zn. III. ÚS 62/95).

19. Postavení poškozených v trestním řízení se v posledním období značně posiluje a dochází k prohlubování jejich práv. Ke změně náhledu na postavení poškozeného došlo i v souvislosti s uplatňováním nároku na náhradu škody. Ústavní soud na toto tzv. adhezní řízení vztahuje právo poškozených na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny (náleze ze dne 9. 8. 2016, sp. zn. I. ÚS 3456/15). V tomto nálezu mj. uvedl, že adhezní trestní řízení ve své podstatě nahrazuje občanskoprávní řízení, v němž by poškozený uplatňoval nárok na náhradu škody. Výrok trestního soudu, jímž podle § 228 odst. 1 trestního řádu přiznává nárok poškozeného na náhradu škody vůči obviněnému, je exekučním titulem a musí snést test ústavnosti jako kterékoli jiné meritorní rozhodnutí soudu. Dle názoru Ústavního soudu má proto trestní soud v adhezním řízení povinnost postupovat co do odůvodněnosti svého rozhodnutí se stejnou péčí jako civilní soud, který rozhoduje o náhradě škody ve věcech občanskoprávních. Ve své judikatuře připustil Ústavní soud i možné porušení práva na rovnost v řízení dle čl. 37 odst. 3 Listiny, koncentruje-li se trestní řízení toliko na obviněného, zatímco poškozený je ignorován (odst. 36 nálezu ze dne 9. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 289/12), a shledal v tomto opomenutí i porušení práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny (náleze ze dne 15. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 1587/15).

20. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 32/16, nelze postavení poškozeného redukovat na (zpravidla významný) pramen důkazu a na subjekt, jemuž má být v trestním řízení usnadněno vyrovnání jeho majetkoprávních nároků vzniklých v přímé souvislosti se spácháním trestného činu vůči pachateli. Poškozený v trestním řízení naplňuje, resp. může naplňovat, i některá svá základní práva představující tzv. tvrdé jádro lidských práv. V současnosti proto nelze na postavení poškozeného v trestním řízení nadále nazírat jako na doplňkové, bez něhož by se poškozený stejné ochrany všech svých právem uznaných zájmů domohl (typicky uplatněním nároku v řízení ve věcech občanskoprávních).

21. S ohledem na shora uvedené není pochyb, že tzv. adhezní řízení se nenachází mimo ústavní rámec pravidel práva na soudní ochranu. Opakovaně proto Ústavní soud zdůraznil, že postupem obecného soudu v adhezním řízení může dojít k takovému porušení základních práv a svobod poškozených, které bude vyžadovat jeho kasační zásah (srov. např. náleze ze dne 15. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 1587/15). Řádné rozhodování o náhradě škody je totiž neodmyslitelnou součástí naplnění účelu trestního řízení (srov. § 1 odst. 1 trestního řádu), kterým je rovněž ochrana práv poškozeného. Ta však v tomto řízení může být zajišťována pouze v určitém zákonném rámci, jehož výklad a aplikace musí zohledňovat základní principy soudního rozhodování (srov. čl. 36 odst. 1 a 4 Listiny).

22. V nyní posuzovaném případě stěžovatel brojí proti postupu Nejvyššího soudu, v jehož důsledku jako poškozený v trestním řízení nemá žádný exekuční titul, kterým by se mohl domáhat úhrady nemajetkové újmy, a je nucen se svého nároku s nejistým výsledkem teprve domáhat u civilních soudů. To vše za situace, kdy vůbec neměl možnost se k dovolání obviněného vyjádřit, a rozhodnutí Nejvyššího soudu, kterým došlo ke zrušení výroků o náhradě škody, bylo pro stěžovatele rozhodnutím překvapivým.

23. Jednou z ústavních zásad práva na soudní ochranu (čl. 36 odst. 1, resp. čl. 38 odst. 2 Listiny) je princip předvídatelnosti soudního rozhodnutí, resp. zákaz vydání překvapivého rozhodnutí. Podle

judikatury Ústavního soudu se o překvapivé rozhodnutí jedná mimo jiné tehdy, nedostanou-li účastníci řízení příležitost vyjádřit se k odlišnému hodnocení důkazů (náleží ze dne 9. 1. 2014, sp. zn. III. ÚS 1980/13) nebo k odlišnému právnímu hodnocení (náleží ze dne 31. 7. 2008, sp. zn. I. ÚS 777/07). Zákaz překvapivých rozhodnutí samozřejmě neznamená, že by účastníci řízení měli vždy znát závěry soudu ještě předtím, než soud vynese rozhodnutí (náleží ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 451/11). Znamená však, že účastníci řízení musí mít možnost účinně argumentovat ve vztahu ke všem otázkám, na jejichž řešení bude rozhodnutí soudu spočívat (náleží ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 2315/15). Účastníkům řízení má být zřejmé, co je pro řešení věci relevantní, ať jde o otázky skutkové, či právní. Je proto nezbytné, aby soud účastníky řízení poučil, že hodlá vycházet z jiné právní úpravy, jiného právního posouzení či jiných skutkových zjištění, než mohou účastníci řízení předvídat vzhledem k dosavadnímu průběhu řízení (náleží ze dne 27. 2. 2018, sp. zn. IV. ÚS 233/17). Účastník řízení má rovněž právo být informován o podáních, která byla v řízení učiněna, a o jejich obsahu tak, aby se k nim mohl případně vyjádřit.

24. Ze soudního spisu vyplývá, že Nejvyšší soud podle uvedených zásad nepostupoval. Napadeným usnesením totiž na základě dovolání odsouzeného J. J. zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu ve výroku, jímž bylo zamítnuto odvolání odsouzeného, pokud byl tímto výrokiem ponechán nedotčen výrok o náhradě škody a nemajetkové újmy. Tímto postupem došlo rovněž ke zrušení prvostupňového rozhodnutí ve výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy. Stěžovatel v pozici poškozeného však neměl možnost se k podanému dovolání jakkoliv vyjádřit. Jak sám stěžovatel namítá, o podaném dovolání se dozvěděl až poté, když mu bylo napadené rozhodnutí Nejvyššího soudu doručeno. To vše přesto, že jím bylo zasaženo do jeho právní sféry. Jinými slovy vyjádřeno: usnesení Nejvyššího soudu bylo pro stěžovatele zcela překvapivé, protože o podaném dovolání nebyl zpraven a nemohl na ně argumentačně reagovat a alespoň se pokusit Nejvyšší soud přesvědčit o tom, že mu byla náhrada nemajetkové újmy přiznána po právu.

25. Z judikatury Ústavního soudu přitom jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí soudu, které je založeno na odlišném právním názoru než rozhodnutí předchozí instance, musí podle čl. 38 odst. 2 Listiny předcházet postup, jímž je zajištěn zákaz překvapivého rozhodnutí. Předvídatelnosti rozhodnutí lze dosáhnout tím, že Nejvyšší soud seznámí účastníky řízení se svým odlišným právním názorem a poskytne jim prostor pro vyjádření k takovému názoru. K tomu však ze strany Nejvyššího soudu nedošlo. Přínejmenším měl být stěžovatel informován o podaném dovolání vedlejším účastníkem J. J. s možností na ně v přiměřené lhůtě reagovat. Takovou možnost však nedostal (srov. č. l. 1158, kde je z referátu okresního soudu patrné, že dovolání bylo zasláno k vyjádření pouze Nejvyššímu státnímu zastupitelství). Ve výsledku tak žádný z poškozených nedostal možnost k podanému dovolání uplatnit svoji argumentaci, byť dovolání výslovně směřovalo i do výroků o náhradě škody, bezprostředně se dotýkalo právní sféry všech poškozených a Nejvyšší soud zrušil pouze tyto části napadených rozhodnutí okresního a krajského soudu. Stěžovatel (a ostatní poškození) se proto ocitli v situaci, kdy bez jejich vědomí a bez možnosti na tuto situaci jakkoliv reagovat Nejvyšší soud zrušil v jejich prospěch vydaná rozhodnutí o náhradě škody a nemajetkové újmy.

26. Tento výsledek považuje Ústavní soud za neústavní a porušující základní práva stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny a práva na rovnost v řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny. Jakkoliv si je Ústavní soud vědom okolnosti, že předseda senátu soudu prvního stupně je povinen doručit opis dovolání obviněného výslovně pouze státnímu zástupci (§ 265h odst. 2 trestního řádu), lze z právě zmíněných článků Listiny dovodit, že tato povinnost se vztahuje i k poškozeným, je-li podané dovolání a následné rozhodování o něm způsobílé zasáhnout jejich právní sféru. Tak tomu v nyní posuzované věci bylo, jelikož v důsledku napadeného usnesení Nejvyššího soudu pozbyli právní titul pro náhradu nemajetkové újmy.

27. Podle čl. 36 odst. 1 Listiny se přitom každý může domáhat stanoveným postupem svého práva,

což v daném případě nebylo splněno, když Nejvyšší soud rozhodl v neprospěch stěžovatele, aniž o tom byl alespoň informován a mohl se k argumentaci vedlejšího účastníka J. J. vyjádřit. Svým postupem Nejvyšší soud porušil rovněž zásadu rovnosti účastníků řízení, přičemž ve vztahu k výroku o náhradě škody si jsou obžalovaný i poškozený zásadně rovni. Konečně, Nejvyšší soud porušil právo stěžovatele, aby jeho věc byla projednána veřejně a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny), což je třeba vykládat tak, že každý účastník řízení má právo reagovat na podání účastníků dalších.

28. Zrušením napadeného usnesení proto Ústavní soud otevřel Nejvyššímu soudu procesní prostor pro vydání rozhodnutí nového, ve kterém bude možno vyjádřit se, případně zohlednit, argumentaci stěžovatele a dalších poškozených.

29. Protože důvod vyhovění spočívá v tomto procesním pochybení Nejvyššího soudu a s ohledem na zásadu minimalizace zásahů do rozhodovací činnosti obecných soudů se Ústavní soud blíže nevyjadřuje k tvrzeným porušením dalších základních práv stěžovatele, jelikož posouzení těchto údajných protiústavních deficitů přísluší v první řadě Nejvyššímu soudu. Teprve tehdy, když by stěžovatel považoval i následné rozhodnutí Nejvyššího soudu za protiústavní, je možný jeho přezkum Ústavním soudem, a to - po odstranění zmíněného procesního deficitu - i z hlediska ochrany hmotných základních práv.

V. Závěr

30. Ústavní soud uzavírá, že Nejvyšší soud nerespektoval ústavní požadavek na předvídatelnost rozhodnutí. Tím porušil ústavně zaručené právo stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny a právo na rovnost v řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny. Proto Ústavní soud ústavní stížnosti vyhověl a podle § 82 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu napadené usnesení Nejvyššího soudu zrušil.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Omezení vlastnického práva veřejným prostranstvím a bezdůvodné obohacení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Opomenuté vyjádření účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Pohledávka](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)